Risâle-i Nûr dâiresinin mahiyeti

K. S. rumuzlu okuyucumuz: “Hazret-i Üstad Yirmi Sekizinci Lem’a’nın On Birinci Nüktesinde, Risâle-i Nur’un dairesi dışında nûr arayan bir kısım talebelerini ikaz ediyor; On İkinci Nüktesinde ise mahkemeye karşı çekimser davranan ve merdane yanaşmayan bazı talebelerini tenkit ediyor. Risâle-i Nur’un dairesi dışında nur aramak ne demektir?”

Yirmi Sekizinci Lem’a’nın On Birinci Nüktesinde Üstad Bedîüzzaman Hazretleri, Nur Talebelerinin, Risâle-i Nur dairesi dışında Nur aramamaları gerektiğini, buna ihtiyaçları olmadığını, arayanların Risâle-i Nur’un penceresinden ışık veren manevî güneşe bedel bir lamba bulacaklarını, güneşi kaybedeceklerini bildirir.

Bahsettiğiniz bahiste Üstad Bedîüzzaman bildirmiştir ki: Risâle-i Nur’un dairesindeki pek halis, pek kuvvetli, her ferde çok kemalat kazandıran ve Peygamberlik nurundan gelen Sahabe-i Kiramın uhuvvet meşrebinin vârisi olan “hıllet meşrebi ve kardeşlik mesleği”, hariç dairelerde şeyh aramaya ihtiyaç bırakmaz.

Bir tek şeyh yerine daire içinde pek çok ağabeyi buldurur. Elbette ağabeylerin nuranî şefkatleri, bir tek şeyhin şefkatine bedeldir.

Yine aynı bahiste Üstad Hazretleri bildirmiştir ki:
Her bir fert, daireye girmeden evvel bulduğu şeyhini ve mürşidini, daireye girdikten sonra da dilerse muhafaza edebilir.

Bunda bir beis yoktur.
Fakat şeyhi olmayan, daireye girdikten sonra ancak daire içinde mürşid arayabilir.
Hem Risâle-i Nur’un “Velâyet-i Kübra” olan ve Peygamberlik nuruna vâris olma sırrından gelen yüksek feyzi kazandıran hakikat dersleri ve hakikat ilmi, daire haricindeki tarikatlara ihtiyaç bırakmaz.

Fakat güzel rüyalara, süslü şatahata, kerametli zevklere düşkün olanlar ve âhiret faziletini bir tarafa bırakıp tarikatı dünyevî ve hevesi zevklerine, makama ve mevkie basamak yapanlar bahsimizden hariçtir.

Üstad Saîd Nursî'ye göre bu dünya bir hizmet yurdudur.
Bu hizmet yurdunda ücret, külfet ve meşakkat ile ölçülür.
Burası mükâfat yurdu değildir.

Onun içindir ki hakikat ehli olanlar keşif ve kerametteki zevkleri aramıyorlar, istemiyorlar, ehemmiyet vermiyorlar; hatta mümkünse kaçıyorlar veya gizliyorlar.

Öte yandan, hariçte irşad hizmeti yapan zatlar, Risâle-i Nur şakirtleriyle meşgul olmamalılar.
Çünkü hariçte çok namazsızlar vardır.
Risâle-i Nur şakirtleri ise takva dairesindedirler.
Onları bırakıp bunlarla meşgul olmak esasen irşad da değildir, hizmet de değildir.
Eğer şakirtleri sevdiği için yanaşıyorlarsa, o zaman daire içine girmeliler; şakirtlere şeyh değil, kardeş olmalılar, faziletleri ziyade ise ağabey olmalılar.
Nitekim Risâle-i Nur'a bağlı ve sadakat içinde olmanın ehemmiyeti büyüktür.

Âlem-i İslâm namına dinsizliğe karşı mücâhede eden aklı başında adamlar, o elmas gibi mesleği bırakıp başka mesleklere girmezler.1
Risâle-i Nur doğrudan mülk âleminin ledün tarafını, yani perde ötesini keşfedip izah eden bir ilimdir.

Risâle-i Nur'a talebe olan birisi, bu ilmi önünde hazır bulur.
Artık o, zevkli, kerametli ve bir o kadar da tehlikeli badirelerden geçen tarikatla meşgul olmaya gerek duymaz.

Bu yüzden Risâle-i Nur Talebesinin ilk ve son yapacağı şey, sadece Risâle-i Nur'a sadakattir, vefadır, istikametini korumaktır, başka meslekleri merak etmemektir.

Fakat önceden ilgilendiği başka meslek ve meşrepler varsa, Risâle-i Nur ile tanıştıktan sonra da bu meslek ve meşreplerle ilgi ve irtibatını dilerse sürdürebilir.

Bu bahisle ilgili olarak görebildiğimiz; bir tarikatın halifesi iken Risale-i Nur ile tanışan, Risale-i Nur'a bağlanan, Risale-i Nur'dan feyiz almaya başlayan ve hizmetlerini Risale-i Nur çizgisine çeken Kastamonu'nun müdakkik âlimi merhum Mehmed Feyzi ağabey gibi, müstakim şahsiyetler vardır.
Bu ikazın kimin hakkında ve hangi olayla ilgili yapıldığı konusunu araştırmak yerine; ikazı umumî olarak ele alarak her hangi bir şahıs üzerinde yoğunlaşmamanın, ahlâkîlik açısından daha olumlu bir davranış olacağı kanaatindeyiz.

Nitekim aynı tehlike hiç ummadığımız bir dönemde bizler için de gündeme gelebilir ve bizler de bir sadakat ve istikamet imtihanından geçebiliriz.

İmtihan dünyasında yaşıyoruz.

Öyleyse, bu dersi kendimizi muhatap alarak okumak bize sağlayacağı azamî fayda açısından yeterli olacaktır.

On İkinci Nükte'de bahsi geçen müdafaalara merdane yanaşmamak, çekimser kalmak ve hatta inkâr etmek meselesinin, kimler ve hangi olayda vaki olduğunu ve nerede geçtiğini araştırmak ve belirginleştirmek de, kanaatimizce, hayır ve kemal getiren bir deşifre olmayacaktır.

Çünkü mazi bütün hata ve sevaplarıyla, mazi olmuştur.
Saff-ı evvellere bizim sadece Allah için dua ve minnet borcumuz vardır.
Onları Allah'ın rızasına havâle ediyoruz ve Cenâb-ı Haktan onlar için rahmet umuyoruz.
Ve umuyoruz ki, onların hasenatları seyyiatlarından kat kat fazladır.

O şiddetli devirlerde yaşayıp Üstadının yanında merdane yer almak, her kişi için şüphesiz kolay olmuyordu.
On İkinci Nükte'yi, Üstad Hazretlerinin şu uyarısı ile birlikte okumalıyız:

"Benim arkadaşlarımdan bazıları, yüz hakikat dersini kalben tasdik ile beraber benden işittiği ve bana karşı da fazla hüsn-ü zannı ve irtibatı varken, kalpsiz ve bozuk bir adamın ehemmiyetsiz ve riyakârane iltifatına kapıldı, onun lehinde benim aleyhimde bir vaziyete geldi.

Fesübhanallah dedim, insanda bu derece sukut olabilir mi?
'Ne kadar hakikatsiz bir insan idi' diye o bîçareyi gıybet ettim, günaha girdim.
Sonra sabık işaretlerdeki hakikat inkişaf etti, karanlıklı çok noktaları aydınlattı.
O nur ile lillahilhamd, hem Kur'ân-ı Hakîm'in azîm tergibat ve teşvikatı tam yerinde olduğunu, hem ehl-i imanın desais-i şeytaniyeye kapılmaları, imansızlıktan ve imanın zaîfliğinden olmadığını, hem günah-ı kebairi işleyen küfre girmediğini, hem Mu'tezile mezhebi ve bir kısım Hariciye mezhebi 'Günah-ı kebairi irtikâb eden kâfir olur veya iman ve küfür ortasında kalır.' diye hükümlerinde hata ettiklerini, hem benim o bîçare arkadaşım da yüz ders-i hakikatı bir herifin iltifatına feda etmesi, düşündüğüm gibi çok sukut ve dehşetli alçaklık olmadığını anladım.

Cenâb-ı Hakk'a şükrettim, o vartadan kurtuldum.
Çünki sâbıkan dediğimiz gibi, şeytan cüz'î bir emr-i ademî ile insanı mühim tehlikelere atar.

Hem insandaki nefis ise, şeytanı her vakit dinler.

Kuvve-i şeheviye ve gazabiye ise, şeytan desiselerine hem kabile, hem nâkile iki cihaz hükmündedirler.”2
Risale-i Nur Müellifinden ve onun şimdi ahirete intikal etmiş bulunan tüm talebelerinden Allah ebeden razı olsun. Âmin.

Dipnotlar:

1- Lem’alar, s. 351.
2- Lem’alar, s. 124